

войводата Димитри, защитник на крепостта, паднал ранен, пронизан на десет места, брат ми се спуснал да го замести. ..^A нямаше още ~~двадесет~~ тридесет лета... Така, останах съвсем сам.

Иоан Асен приближи до младежа, погали го по косите.

- Ти не си сам. Тук имаш баща и майка, братя и сестри...

Яков се изправи, после се поклони доземи.

- Благодаря, батюшка...

- Къде видя за последен път вуйчо си Данило, върваш ли да е още жив? - попита царят. Лицето му се бе помрачило от разказа на младежа. До кога траеше честитата съдба? Зад всяко щастие не дебте ли бедата? ~~Да~~ Добрата орис искаше да се крепи и поддържа, да се варди от всички заплахи: болярските заговори от вътре, алчните чуждоземни очи отвънка... Тъкмо Данило и Василко завършиха многолетната си борба с болярите и техните чуждоземни ~~крепители~~ ^{крепители} венгрите и ляхите, връхлетя връз тях грозната татарска сила. И ги завари неподготвени. Изтощили сили в междуособиците на родни братя.

Накъде щеше сега да поеме огромната татарска сила, кои нови земи щеше да залее, след като Венгрия бе станала пасище за конете им? Щеше ли великата река да ги запре? Нямаше ли да заобиколят откъм запад? А можеби те се бяха вече изтощили в жестоките битки с руските княжни ~~или~~ полкове, които бяха пролели кръвта си за да бранят своята родна земя, ала с това бяха защитили и далечните западни предели.

- Единствен Данило Галицки, от останалите живи велики князе, не се покори да отиде на поклонение в Златната орда. Когато хан Батий влязъл в Киев веднага попитал за Данило ~~и Василко~~ Романовичу. ~~Никои~~ Някои казвали, че забегнал към Венгрия, други, че бил ~~убит~~ ^{убит} ~~в~~ ~~Дороговски~~ ~~крепостта~~ ~~Дороговски~~ ~~за~~ ~~да~~ ~~продължи~~ ~~от~~ ~~там~~ ~~борбата~~. Там го видях за последен път, преди да тръгна с майка си към земята на угрите, заедно с Ярослав Михайлович.

Византия 457